

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.189/2008/18.sz.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2008. június 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. február 7-én kihirdetett 16.B.502/2007/12. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: 298754IA.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy különleges eljárás eljárást folytasson le a Berettyóújfalui Városi Bíróság B.346/2002. számú összbüntetési ügyében kiszabott börtönbüntetés, illetve esetlegesen más szabadságvesztés végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadságra bocsátás megszüntetése és a feltételes szabadságra bocsátás kizárásának alkalmazása kérdésében.

Felhívja továbbá a megyei bíróságot, hogy a szükséges iratokat küldje meg ellen büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás bűntette miatt a büntetőeljárás lefolytatásának megfontolása érdekében a Hajdú-Bihar Megyei Ügyészségi Nyomozó Hivatalnak.

Vádlott által a másodfokú eljárásban előterjesztett és a jogerős döntést követően végrehajtási kegyelemként minősülő beadvány kapcsán az elsőfokú bíróság a szükséges intézkedéseket tegye meg.

Indokolás:

A megyei bíróság a rendelkező részben írt határozatával vádlottat a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés első fordulata szerint minősülő testi sértés bűntette (életveszélyt okozó testi sértés) miatt, mint többszörös visszaesőt főbüntetésül 4 év fegyházra, mellékbüntetésként 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte a terheltet 88.884 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a védő elsődlegesen felmentésért, másodsorban a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

Az ügyész nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.105/2008/1-I. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a tényállás kiesebb kiegészítése és a jogi indokolás helyesbítése mellett a fellebbezéssel támadott határozat helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban a védő, észrevételt téve a fellebbviteli főügyészi átiratra, a jogorvoslatát írásban részletesen indokolta. Beadványában a védelmi fellebbezést már az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint a megyei bíróság megfelelően nem tett eleget indokolási kötelezettségének, ezen eljárási szabálysértés pedig olyan fokú, mely az ítélet hatályon kívül helyezését teszi szükségessé. A nyilvános ülésen a védő elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A védelmi fellebbezés nem alapos.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan relatív eljárási szabálysértést, mely az érdemi felülbírálatot kizárná. Eljárási szabálysértések azonban történtek, melyek a helyes perviteli gyakorlat kialakítása érdekében az alábbiakban foglalhatók össze.

- A vádlott kihallgatása során (16.B.502/2007/5.sz.jkv.3.o) az elsőfokú bíróság a vallomást megtagadó terhelt nyomozati vallomását csak ismertette, holott a Be.291.§ (1) bekezdése értelmében a korábbi vallomást ilyen esetben fel kell olvasni.
- A fellebbviteli főügyészség helyesen mutatott rá, hogy a nyomozó hatóság a tanúkat szükségtelenül figyelmeztette a hamis vád törvényi következményeire. E figyelmeztetést ugyanis a Be.117.§ (4) bekezdése szerint a vallomást tévő terheltnél kell elvégezni, amint a másodfokú bíróság már számtalan eseti döntésében kifejtette. Az eljárási szabálysértés azonban csak relatív és nem zárja ki a vallomás felhasználását. A nyomozás során több tanúnál a mentő körülmény elhallgatásának törvényi következményeire való figyelmeztetés pontatlan, hiányos volt, azonban a bíróságon a szabályos kihallgatás megtörtént, a tanúk korábbi vallomásukkal alapvetően egyező előadást tettek a tárgyaláson, ezért a nyomozási eljárásban vétett eljárási hibák az ítéletet nem befolyásolhatták, már csak azon okból sem, mert a bíróság több tanúnál, mint például sértettnél, a nyomozati vallomás jegyzőkönyvét nem tette tárgyalás anyagává.
- tanúk személyi adatainak zártan kezelését a megyei bíróság tévesen rendelte el. E tanúvédelmi intézkedésről ugyanis már a nyomozó hatóság rendelkezett, ezért külön

bíróági döntés meghozatala végzés formájában szükségtelen volt. Ilyen esetben csak a nyomozó hatóság határozatának megfelelően kell a tanú adatait zártan kezelni. tanúnál viszont a megyei bíróság indokolatlanul kérdezte, hogy kéri-e adatainak zárt kezelését. A nyomozó hatóság e tanúnál is elrendelte a tanúvédelmi szabály alkalmazását, melyet a bíróságnak is eszközölni kellett volna további kérdések nélkül. E körben kiemeli az ítélet, hogy ha a nyomozó hatóság elrendeli a tanú adatainak zárt kezelését, a bíróságnak nem kell a tanút ismét nyilatkoztatnia, mert a zárt adatkezelés fő szabályként az egész eljárásra kiterjed, így nyer értelmet a védelem, hogy a tanú személyi adatait csak a hatóság ismerhesse meg.

- kihallgatásánál az elsőfokú bíróság eltért a tanú kihallgatásának részleteit szabályozó, a Be.88.§ (1) bekezdésében rögzített normáktól. A tanú a tárgyaláson egyből rendőrségi vallomásának fenntartására utalt és kérte annak ismertetését. Ennek a megyei bíróság tévesen nyomban helyt adott. E helyett a tanúhoz kérdéseket kellett volna intézni és a nyomozati vallomás ismertetésére csak eltérések felmerülése esetén lett volna perrendszerűen lehetőség. A törvényes figyelmeztetésekre azonban sor került, az eljárás hiba a bizonyítás eredményét nem érintette.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak részben felderítetlen, hiányos és iratellenes [Be.351.§ (2) bekezdés a) b) és c) pont].

Felderítetlenséget jelent, hogy a megyei bíróság a szükséges iratok beszerzésével, a büntetés-végrehajtás és a bűnügyi nyilvántartó megkeresésével nem tisztázta a Berettyóújfalui Városi Bíróság 9.B.346/2002/2. számú összbüntetési ítéletével megállapított börtönbüntetés letöltésének adatait, ezáltal nem került olyan helyzetbe, hogy megalapozottan dönthessen a vádirati ügyészi indítványról, hogy szükséges-e a fenti ügyben vagy más szabadságvesztés kapcsán a feltételes szabadság megszüntetése és jelen ítéletben a feltételes szabadságra bocsátás kizárása.

Hiányos az ítélet, mert a büntetés kiszabása szempontjából jelentős, a vádlotti személyi körülményeket csak igen szűk körben rögzítette. Erre nézve a megyei bíróság lényegében tényállást sem állapított meg, nyilvánvaló, hogy a vádlotti vallomásmegtagadás felhívása tényállást nem képezhet, másfelől a bíróságnak nincs perjogi lehetőség arra, hogy e körülményekre ne térjen ki, mert a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján a személyi körülményekre is meg kell állapítani, melyre volt is lehetőség, mert a vádlott a nyomozás során vallomást tett e kérdésekben is.

Hiányosság még, hogy az ítélet nem tartalmazza megfelelő részletességgel az anyagi jogi szabályok alkalmazása szempontjából releváns korábbi terhelti elítélések valamennyi fontos adatát. E részben pontatlanságokat, iratellenességet is észlelt a másodfokú bíróság. Kiemeli az ítélet, hogy a többszörös visszaesés, a feltételes szabadság megszüntetésének helyes megítéléséhez elengedhetetlen a releváns elítélések büntetőiratainak beszerzése, mely az elsőfokú eljárásban elmaradt.

Ennek különösen azért volt jelentősége, mert a Berettyóújfalui Városi Bíróság B.346/2002. számú összbüntetési határozatában megállapított 1 év 1 hónap 10 nap börtönbüntetés

töltési adatai eltértek az erkölcsi bizonyítvány és a töltésre közvetlen bizonyítékokat jelentő büntetés-végrehajtási tájékoztatás között.

A történeti tényállásnál megalapozatlanságot jelent, hogy a megyei bíróság nem rögzítette megfelelő részletességgel és helyességgel a sértett bántalmazását érintő tényeket, holott a rendelkezésre álló, elfogadott közvetlen bizonyítékok és ténybeli következtetés által arra van lehetőség.

Az elsőfokú bíróság nem foglalt határozottan állást arról, hogy az első ütést követő, a sértett eszméletlenségét is okozó bántalmazása után a vádlott tovább folytatta az ütlegetését. A megyei bíróság általánosságban utalt arra, hogy a sértettet további bántalmazás érte, mely az elfogadott bizonyítékok tükrében hiányos, helytelen megállapítás.

A megalapozatlanság a teljes tényállást nem érintette, a másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen az iratok tartalma alapján orvosolható volt.

Az ítélet tábla a tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti.

A vádlott személyi körülményeit, korábbi büntetéseit érintően

- Az ítélet 2. oldal 2. bekezdésében írt részből mellőzi, hogy „a vádlott nem kívánt vallomást tenni, személyi körülményeire nem nyilatkozott, ezért a bíróság erre vonatkozóan nem tér ki”. A mellőzött tényállásrész helyett megállapítja, hogy a büntetett előéletű, magyar állampolgárságú vádlott nőtlen, de élettársi kapcsolatban él és négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Nyolc általánost végzett, szakképzettséggel nem rendelkezik. Családja élettársa jövedelmével együtt mintegy 120.000 Ft összegű segélyből él. Jelenleg szívességi lakáshasználóként tartózkodnak községben, de tulajdonukban áll egy új családi ház városban, melynek értéke mintegy 6 millió forint, ezen felül a vádlott családjának tulajdonában áll egy 1994-es évjáratú VW Golf típusú személygépkocsi.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 3.B.24/1987/2. számú összbüntetési határozatát leíró részből mellőzi, hogy a bíróság az összbüntetési ítéletben a terhelt kényszergyógykezelését rendelte el.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság a B.158/1989. számú összbüntetési ügyében az 1.B.42/1988/11. számú és az 1.B.318/1988/8. számú jogerős ítéleteivel kiszabott szabadságvesztés büntetéseket foglalta összbüntetésbe.
- A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.VIII.34772/1988/37. számú ítéletét a Fővárosi Bíróság emelte jogerőre a 24.Bf.VIII.9232/1989/10. számú határozatban.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 1.B.246/1991/2. számú összbüntetési határozata a Pesti Központi Kerületi Bíróság előző bekezdésben részletezett és a Berettyóújfalui Városi Bíróság 3.B.127/1990/14.számú jogerős ítéleteivel kiszabott szabadságvesztés

büntetéseket foglalta összbüntetésbe. A tényállásból az ítélet tábla mellőzi, hogy az összbüntetési határozat közügyektől eltiltást alkalmazott.

- A Debreceni Városi Bíróság 13.B.1366/1992/2. számú összbüntetési ítélete az előző bekezdésben írt két helyi bírósági alapítéletet, valamint a Debreceni Városi Bíróság 13.B.182/1990/22. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztést érintette.
- A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 4.B.X.20310/1992/5. számú határozatában a vádlottat 3 év közügyektől eltiltásra is ítélte.
- A Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.X.20476/1993/2. számú összbüntetési határozatát a Fővárosi Bíróság emelte jogerőre a 24.Bf.X.7129/1993/3. számú határozatával. Az összbüntetési ítélet a Debreceni Városi Bíróság 13.B.1366/1992/2.számú ítéletét, illetve alapítéleteit, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.X.20310/1992/5. számú alapítéletét érintette. A másodfokú bíróság mellőzi, hogy a határozatban a bíróság közügyektől eltiltást alkalmazott.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság az 1.B.186/1999. számú ügyben a vádlottat 1 év közügyektől eltiltásra is ítélte.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 8.B.501/1995. számú ügyében a vádlottat részben súlyos testi sértés büntetének kísérlete miatt marasztalták. A bíróság az ítéletben elrendelte a Berettyóújfalui Városi Bíróság 3.B.232/1996/11. számú ítéletével kiszabott 8 hónap, eredetileg próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 9.B.346/2002/2. számú, 1 év 1 hónap 10 nap börtönbüntetést megállapító összbüntetési ítélete a Berettyóújfalui Városi Bíróság 8.B.501/1995/42. és az 1.B.186/1999/6. számú alapítéleteit érintette.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 8.B.366/2001/22. számú ítélete 2003. február 21-én kelt.
- A Berettyóújfalui Városi Bíróság 7.BK.29/2003/3.számú, 2003. október 29-én kelt összbüntetési ítélete a bíróság 8.B.366/2001/12. és a 9.B.90/2001/41. számú alapítéleteit (2 év 4 hónap fegyház és 1 év 6 hónap börtön) érintette. A bíróság megállapította, hogy az elítélt többszörös visszaeső és feltételes szabadságra nem bocsátható. Az ítélet tábla mellőzi, hogy az összbüntetési határozat közügyektől eltiltást alkalmazott.

A történeti tényállásra nézve

- A sértett a vádbeli napon a déli órákra pontosan már meg nem határozható mértékben ittas állapotba került.

- Sértett bántalmazását leíró, az 5. oldal első bekezdéséből mellőzi azt a részt, hogy „a földre zuhant sértettet pontosan meg nem határozható módon, de további bántalmazások érték, tekintettel számtalan sérülésére.” E helyett megállapítja, hogy a vádlotti ütés által a földre zuhant sértettet vádlott tovább bántalmazta, mely során őt a bal oldalán, mellkas tájékon legalább egy ízben közepes-nagy erővel megrúgta.
- A sértetti sérülésekre vonatkozó, az 5. oldal második bekezdését kiegészíti azzal, hogy az alsó állcsont mindkét oldalának törése a sértett arcát érő nagy erejű vádlotti ütestől alakult ki típusos módon. A jobb oldali falcsonton a koponyacsont törése az ütés után jött létre, amikor a sértett a földre esése során a fejét közepes-nagy erővel a talajhoz ütötte. A háromszoros bordatörést pedig a vádlott rúgása idézte elő. A sértettet bántalmazása során minimálisan 3 rendbeli erőbehatás érte, 2 rendbeli a fején, 1 rendbeli pedig a mellkas tájon.

Az elkövetési idő megállapítása tekintetében viszont nem értett egyet az ítéletábrá a fellebbviteli főügyészi észrevétellel, mivel az elsőfokú bíróság az 5. oldal első bekezdésében konkrétan meghatározta, hogy a vádbeli cselekmény 2006. augusztus 10-én a déli órákban történt. A tényállás e részben tehát nem szorult kiegészítésre.

A személyi körülményekre vonatkozó tények részben a vádlott nyomozati vallomása, valamint az erkölcsi bizonyítványok adatai, a másodfokú eljárásban beszerzett büntetőiratok és környezettanulmány alapján voltak kiegészíthetők, helyesbíthetők.

A történeti tényállással kapcsolatos tényállás-korrekción pedig részben a sértetti vallomáson, a sértett sérülésein, az orvos szakértői véleményen és az elfogadott közvetlen bizonyítékokon nyugvó ténybeli következtetésen alapszik. Nincs arra hiteles adat, elfogadható bizonyíték, hogy a vádlotton kívül más bántalmazta volna a sértettet. A feltárt közvetlen bizonyítékok tükrében ezért csak azt lehet megállapítani, hogy a földre került sértettet a vádlott bántalmazta tovább, így okozva neki rendkívül súlyos, életveszéllyel is járó sérüléseket.

A sértett ittasságát pedig a másodfokú bíróság elsődlegesen dr. háziorvos tanúvallomása, valamint a sértett ellátását leíró kórházi-orvosi okiratok alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat alapvetően logikusan, okszerűen, az iratok tartalmának megfelelően értékelte. Nem tévedett, amikor a vádlottnak a sértett bántalmazását tagadó vallomásával szemben, melyet részben támogatott tanúvallomása, a tényállást sértett közvetlen tanúvallomására alapította. A sértettnek a megverésére vonatkozó vallomását ugyanis érdektelen közvetett tanúk, valamint az orvos szakértői bizonyítás is megerősítették. A sértett az őt ért trauma után a vele kapcsolatba került személyeknek, orvosoknak, rendőröknek és más személyeknek is azt mondta el, hogy őt a vádlott, vádlott bántalmazta. Ilyen bizonyítási anyag mellett az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében helytállóan vetette el a vádlott védekezését, valamint tanúk azon állítását, hogy a sértettet román személyek verték meg. tanú egyébként maga is megerősítette, hogy a sértett az ő apjának azt mondta el az orvosnál, hogy a vádlott bántalmazta.

Az ítélet indokolása a 8. oldal utolsó bekezdésében annyi helyesbítést viszont igényel, hogy a sértett sérüléséről nem az elmeorvos szakértő, hanem orvos szakértő nyilvánított véleményt.

A mérlegelést taglaló indokolás továbbá kiegészítendő azzal, hogy a cselekmények fő pontjaira egyébként hitelt érdemlő sértetti vallomás az alkoholfogyasztás mértékére és a mentők értesítésének részletkörülményeire nézve nem képezheti a tényállás alapját. Dr. házi orvos tanúvallomása, valamint a szeszesital fogyasztásra utaló orvosi okiratok ugyanis kétségesek, hogy a sértett csak két üveg sört fogyasztott. Az orvos tanúvallomása alapján arra lehet biztonsággal következtetést vonni, hogy a sértett ittas állapotba került, de ez nem volt összefüggésben az őt ért sérülésekkel.

A mentők értesítésére vonatkozó tényeket ugyancsak a házi orvos vallomása, valamint az ezt alátámasztó mentési okiratok alapozzák meg, melyek cáfolják a sértetti vallomásnak az utócsselekményre vonatkozó részét.

A védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be.351-352.§).

Az első bírói mérlegelés így összességében törvényes. Megjegyzendő azonban, hogy a fenti kiegészítés azért volt szükséges, mert a megyei bíróság ítéletéből a bizonyítékértékelés helyessége nehezen ismerhető fel. Ennek oka pedig az, hogy az ítélet indokolása főként a vizsgált bizonyítékok leírását tartalmazza. Ez egyrészt azért szükségtelen, mert a bizonyítékokat az iratok részletesen leírják, másfelől a bizonyítékok leírása nem jelent valódi mérlegelést, nem pótolja azon döntési folyamat rekonstruálását, mely a bíróságot az anyagi igazságnak megfelelő tényállás megállapításához vezette.

Íránymutatásul ezért az ítélet táblája, mint már más ügyekben is, hangsúlyozza, hogy a bizonyítékértékelő ítéleti indokolásrészben nem a bizonyítékok tartalmát, a vallomások, szakvélemények leírását kell szerepeltetni, hanem arról kell számot adni, hogy a bíróság egyes bizonyítékokat más bizonyítékokkal való kapcsolatukra tekintettel miért fogad el, és másokat milyen okok folytán vet el a tényállás megállapítása során.

A megyei bíróság törvényesen vont következtetést a vádolt bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A jogi minősítésre vonatkozó, a határozat 10. oldal első bekezdésében írt indokolás azonban helyesbítést igényel.

A megyei bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdése és az (5) bekezdés első fordulata szerint - életveszélyt okozó - testi sértés büntetettének.

A vádlott a sértett ütlegetése során a testi épség megsértését illetően egyenes szándékkal cselekedett. Döntően a tárgyi oldali elemel alapján ugyanakkor az is megállapítható, hogy az életveszélyes eredményre nézve nem csupán gondatlansága, hanem eshetőleg szándéka terjedt ki. A földre került sértett további, súlyos sérüléseket előidéző verése ugyanis ezt erősíti meg. Olyan esetben, amikor egy ütés folytán szerez a sértett a földre esve életveszélyes sérülést, általában alappal lehet az eredmény kapcsán a gondatlanságra következtetni, jelen ügyben azonban a bűnösség súlyosabb foka igazolható, melynek

annyiban van jelentősége, hogy a vegyes bűnösség megvalósulása rendszerint enyhébb elbírálás alá esik.

A kifejtettek miatt ezért az ítélet tábla az első fokú ítélet indokolásából mellőzi, hogy az életveszélyes eredményre csak a vádlotti gondatlanság terjedt ki.

A büntetés kiszabásakor irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen feltárta és a vádlottal szemben törvényes büntetést szabott ki. További enyhítő körülmény, hogy a vádlott négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik háztartásában.

A súlyosító körülmények pedig kiegészítendők azzal, hogy a többszörös visszaesőnek minősülő vádlott egyben a Btk.137.14. pontja alapján különös visszaeső is (Bkv.56. számú kollégiumi vélemény II.2.pont).

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés túl szigorúnak nem tekinthető, lényeges enyhítésére nem kerülhet sor, ezért a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezést az enyhítésre irányulóan sem tartotta alaposnak. Az ítélet indokolásának a büntetés kiszabására vonatkozó része, a 10. oldal második bekezdésében annyiban helyesbítendő, hogy a többszörös visszaeső terheltnél a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk.42.§ (3) bekezdése szerint fegyház és nem a Btk.43.§ a) pontjában írt börtön. E körben az ítélet rendelkező része és az indoklás nyilvánvalóan ellentétben áll, mely azonban feltehetően elírásból fakadt, nem érdemi okból, ezért feltétlen hatályon kívül helyezési ok nem valósult meg.

Az ítélet járulékos kérdésekben hozott egyéb rendelkezései alapvetően a jogszabálynak megfelelnek.

E részben vizsgálta az ítélet tábla, hogy a vádiratban és az ügyészi perbeszédben is szereplő, a Berettyóújfalu Városi Bíróság B.346/2002. számú összbüntetési határozatának végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadság megszüntetésére irányuló indítvány alapos-e. Az elsőfokú bíróság e fontos kérdéssel még említés szintjén sem foglalkozott, mely hiányosság akkor is, ha az ügyész nem élt jogorvoslattal az indítványának mellőzése miatt.

Az elsőfokú bíróság rendelkezésére álló iratokból érdemben nem lehetett állást foglalni. Az ítélet tábla ezért beszerezte a kérdéses büntetőíratot, melyben a büntetés-végrehajtási intézet azt tanúsította, hogy a büntetés töltésére 2002. június 12-e és 2002. december 3-a között került sor, ezen időpontban szabadult a terhelt feltételes szabadságra bocsátással. A büntetés kitöltésének időpontja pedig a bv. okirat szerint 2003. március 12. Mindez nyilvánvalóan ellentétben áll az erkölcsi bizonyítvány adataival, mely szerint a feltételes szabadságra bocsátásra 2006. február 27-én került sor.

Az ellentét feloldása, a megalapozott döntés meghozatala mellett többirányú, fellebbezési tárgyalás tartását igénylő bizonyítást kellene lefolytatni, mely az eljárás elhúzódásához vezetne és nem is a másodfokú bíróság feladata a büntetőjogi főkérdésekhez szorosan kapcsolódó járulékos kérdésben a tényállás alapelemeinek felderítése. Amint már erre utalás történt, ezt már a nyomozás során meg kellett volna tenni, de az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapítása során a korábbi elítélések pontos feltárása és rögzítése alapvető kötelem, függetlenül attól, hogy a nyomozás e részben hiányos volt.

Ezen oknál fogva az ítéltábla a büntetőjogi főkérdések helybenhagyása mellett előírta, hogy az elsőfokú bíróság a Be.559-560.§ alapján különleges eljárást folytasson le a feltételes szabadság megszüntetése, a feltételes szabadságra bocsáthatóság tárgyában. Ennek során a releváns büntetőiratok beszerzése mellett meg kell keresni az Állampusztai Büntetés-végrehajtási Intézetet, az Országos Büntetés-végrehajtási Intézet Parancsnokságát, hogy a kérdéses büntetést mikor töltötte az elítélt s mikor bocsátották feltételes szabadságra. Tisztázandó, hogy a bűnügyi nyilvántartás adataiban milyen oknál fogva szerepel a 2006. évi feltételes szabadságra bocsátás, illetve az konkrétan valóban a fenti összbüntetésre, vagy esetleg más büntetésre vonatkozik.

Mivel bizonyítást kell felvenni és a terhelt meghallgatása is szükséges lehet, a Be.555.§ (2) bekezdés e) pontjának előírása alapján a különleges eljárás tárgyalás keretében folytatandó le.

A bizonyítás lefolytatása, a szükséges okiratok beszerzése után lehet csak a fenti járulékos kérdéseket megalapozottan eldönteni.

Felhívta továbbá az ítéltábla az elsőfokú bíróságot, hogy intézkedjen az iratok megküldésével az illetékes nyomozó hatóság felé ellen a Btk.238.§ (1) bekezdése és a (4) bekezdés első fordulata szerint minősülő büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntette miatt a büntetőeljárás lefolytatásának megfontolása érdekében. A jogerős ítélet tényállása és a hitelesnek, valósnak elfogadott bizonyítékok alapján megalapozott a gyanú, hogy nevezettek a törvényes figyelmeztetés után az ügy lényeges körülményeire valótlan vallomást tettek, ezért az eljárás megindítása érdekében intézkedést kell tenni. tanúk vallomása azon részben lehet valótlan, melyben az állították, hogy a sértettet román személyek verték meg. tanúvallomása pedig a tekintetben, hogy egyáltalán nem észlelte a sértett bántalmazását.

A vádlott a másodfokú per során eljárási kegyelmi kérelmet terjesztett elő. Az ítéltábla a felterjesztéshez feltétlen szükséges intézkedéseket megtette, rendelkezett a megkívánt okiratok beszerzése iránt. A kegyelmi kérelemnek azonban az eljárás folytatására a Be.598.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében nincs halasztó hatálya, a felterjesztéshez szükséges valamennyi okirat még nem érkezett meg, amikor a másodfokú bíróság jogerős döntést hozott. A vádlotti beadványt ekként végrehajtási kegyelmi kérelemnek kell tekinteni. A felterjesztésről így már az elsőfokú bíróság intézkedhet.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a részletezett helyesbítéssel és kiegészítéssel a büntetőjogi főkérdésekre nézve a Be.371.§ (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta, míg az előbb kifejtettek alapján a feltételes szabadság megszüntetése és a feltételes szabadságra bocsáthatóság tárgyában különleges eljárás lefolytatását írta elő, egyben a vádlott által a nyilvános ülésen bemutatott új személyazonosító igazolvány számát a rendelkező részben megjelölte.

Debrecen, 2008. június 9.

Dr. Kardos Sándor sk..	Háger Tamás sk..	Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

ZÁRADÉK: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 16.B.502/2007/12. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2008. június 9.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő

